

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 407/2019
23.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милована Вукашиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 512/16 од 19.11.2018. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 19/19 од 30.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.04.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милована Вукашиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 512/16 од 19.11.2018. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 19/19 од 30.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 512/16 од 19.11.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од два месеца од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 19/19 од 30.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милована Вукашиновића и пресуда Основног суда у Врбасу К 512/16 од 19.11.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милован Вукашиновић, због битне повреде одредаба

кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд на основу одредбе члана 422. тачка 3) ЗКП према окривљеном одбије оптужбу због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, као и да наложи Основном суду у Врбасу да одлучи о трошковима кривичног поступка који се односе на награду и нужне издатке браниоца и окривљеног.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милована Вукашиновића је неоснован.

Бранилац окривљеног АА правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП наводима да је, с обзиром на време када је учинилац радио – 05.12.2014. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за кривично дело у питању и то дана 05.12.2018. године, а сходно одредби члана 103. став 1. тачка 7. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 104. став 1. КЗ прописано је да застарелост кривичног гоњења почиње од дана кад је кривично дело извршено. Уколико последица кривичног дела наступи касније, застарелост кривичног гоњења почиње да тече од дана када је последица наступила.

Одредбом члана 103. став 1. тачка 7. КЗ прописано је да ако у овом закону није друкчије одређено, кривично гоњење се не може предузети кад протекне две године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора до једне године или новчана казна.

Одредбом члана 104. став 6. КЗ прописано је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Како је окривљеном стављено на терет да је инкриминисане кривично-правне радње предузео неутврђеног дана од 05.12.2014. до 23.06.2015. године а да је поновном контролом која је обављена дана 23.06.2015. године установљено да је окривљени снабдевао свој објект иако је био искључен са водоводне мреже дана 05.12.2014. године,

то се, рок застарелости кривичног гођења рачуна од дана престанка последице, дакле, од дана 23.06.2015. године због чега, сходно одредби члана 103. став 1. тачка 7. у вези члана 104. став 6. КЗ, апсолутна застарелост кривичног гођења није наступила у време доношења правноснажне пресуде и то дана 30.01.2019. године, већ би иста наступила дана 23.06.2019. године.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљеног АА да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.